

УДК 82-1
ББК 84
С 25

**Свято у подарунок / Збірка поезій / Видавництво
Національного університету "Острозька академія" :
Острог, 2011. – с. 88**

Ідея виконання належить Козак Л. В.

До збірки увійшли поезії викладачів та студентів економічного факультету НаУОА, а також учнів військового ліцею м. Острога:

*Харчук Юлії,
Харчука Олександра,
Дзюбчук Лесі,
Кондратюк Ірини,
Лопецької Івонни,
Підлиські Віри,
Макогончук Катерини,
Касьяненко Руслана,
Макаренко Оксани,
Харитонюк Тетяни,
Шнайдер Марії,
Віннічука Сергія.
Дацюка Максима,
Мервінського Тараса,
Мудрика Ігоря,
Ступницького Володимира,
Інеси Липневої*

ЗАМІСТЬ ПЕРЕДМОВИ

Присвячується 16-річчю економічного факультету Національного університету «Острозька академія» та 10-річчю військового ліцею м. Острог.

Розфарбовуємо сірі будні у кольори веселки! Перетворюємо звичайні миті на незабутні святкові моменти! Із минулого та майбутнього, спогадів і мрій, терпіння і мудрості, ніжності та пристрасті, слів та мелодій, радості та віри, любові та щастя, із натхнення та гарного настрою творимо казку, яку даруємо Вам, винуватцям свята.

Редколегія

 Юлія Харчук

*Я дарую Тобі
своє серце...*

РОЗМОВА ...

Боже мій! Душі нестерпно важко,
Серце ріже невимовний біль.
І забутись хочеться, і тяжко
Вимити із серця білу сіль.

Дякувать за все Тобі повинна,
За любов, підтримку, доброту.
За спиною ж в мене є провина –
Не ціную гідно теплоту.

Теплоту кохання і опіки,
Радість, щастя, шепіт молитов,
Мрій, надій прудкенькі ріки,
Віру, стукіт золотих підков.

Ти ж мені прощаєш всі провини,
Допомагаєш вистоять в біді,
Щастя посилаєш не години,
А погожі і прекрасні дні.

Я не знала, що мене чекає,
Як знайти свій вірний життя путь,
Як зустрійть того, хто покохає,
Зрозуміє і не зможе вже забути.

Думала, що щастя неможливе,
Що такого в світі вже нема.
Проте ТИ не заперечив дива
І відкрив ворота в майбуття.

Допоміг знайти усе, що лиш шукала,
Допоміг здійснити мрію мрій.
Я студенткою одного з кращих вузів стала
І зустріла друга всіх палких надій.

І за все це дякую я щиро,
І прошу прощення всіх моїх гріхів.
Поможи мені, Владико, жити в мирі,
Щоб пізнати всю красу віків.
2003 р.

ПРОГУЛЯНКА НАОДИНЦІ

Осінній теплий вечір,
А на серці холодна ніч.
Смуток і біль обіймають за плечі
І сльоза по щоці вже спускається з віч.

І, здається, усе в порядку,
І причин горювати нема.
І душа не шукає достатку,
Та чомусь все одно німа.

Ніби хтось закував у кайдани,
Посадив у вологу темницю.
І не давлять їй вже капкани,
І вона, наче спіймана птиця.

Що рветься, прагне на волю,
Клене безсердечную долю,
Що мріє про спокій і рай,
Про рідний казковий край.

2004 р.

МОЛИТВА

О Боже Правий, Всемогутній!
Отець Небесний, Батьку Наш!
Прости гріхи нам, Життєдавче
І збережи у скрутний час.

Зціли, Ти, наші грішні душі,
Нести допоможи свої хрести.
Та так, щоб скрізь: на морі, чи на суші —
З своїх сердець ми зводили мости.

Дай сили нам перемагати страх,
Долати труднощі й тривоги,
Благослови звести соборів дах
І вірні вибрати життя дороги.

2005 р.

РІДНЕСЕНЬКИМ БАТЬКАМ

Дорогі та рідненькі батьки!
Ми сьогодні Вас щиро вітаємо.
З тим, що поряд Ви разом роки
І надалі так ми Вам бажаємо.

В золотавий осінній день
Свої долі навік Ви з'єднали,
І вже скільки минуло років
Ви все разом завжди долали.

Ви зростили чудових синів,
Які стали дарунками долі.
І сьогодні вклоняємось Вам
За любов, за терпіння, за волю.

За тривожні й недоспані ночі,
За суворі та лагідні очі,
За турботу і щиру підтримку,
І за руки, що завжди не знають спочинку.

Хай Господь Вам завжди помагає,
Мати Божа покровом вкриває.
Янголятка трояндами встелюють шлях
І яскраві зірки мерехтять у серцях.

2010 р.

КОХАНОМУ

Ти для мене безкрає небо,
Сонця промінь і подих вітру,
І крім тебе нікого не треба.
Все до тебе я з пам'яті витру.

Ти – єдиний, бажаний, жаданий,
Ти мій ніжний, шалений коханий.
Моє щастя, надія, спочинок,
Мій ти смуток і мій відпочинок.

Ти мій лагідний, милий Котик,
Моя пристрасть, мій трепетний дотик.
Моя радість, моє бажання,
Моє ніжне й безмежне кохання.

Мій життєвий бурхливий вир,
Джерело потаємних всіх мрій.
Вітерець прохолодний у літню спеку,
Моя радість, кохання, безпека.

2009 р.

ДЛЯ МЕНЕ ЛИШЕ ТИ, ДЛЯ ТЕБЕ ЛИШЕ Я

Для мене лише ти, для тебе лише я,
З очей моїх, коханий, вже котиться сльоза.
Без тебе, любий, милий, цей світ жорстокий, злий.
Для тебе лиш живу я, єдиний, дорогий.

Для тебе я сміюся, для тебе я живу
І у думках, і серці твій образ бережу.
Для тебе прокидаюсь під щебет солов'я
І Богу я молюся за наше майбуття.

Для мене лише ти, для тебе лише я,
Без тебе, любий мій, сама я не своя.
Думки мої про тебе й за тебе повсякчас,
Вогонь кохання мого до тебе ще не згас.

Для тебе хочу жити, народжувать дітей,
Тебе лише любити, не слухати людей.
Кохати лиш тебе від роду і довіку,
Крім тебе, любий мій, не знать ні чоловіка.

Благаю Бога я, щоб ми у парі жили.
Для тебе лише я, в любові, щасті, мирі.
Для мене лише ти у спокої й тривозі,
Щоб не спіткнулись ми в житті нашім в дорозі.

Щоб щиро ми кохали і дякували Богу
За щастя і любов, підкорену тривогу,
За спокій і тепло, дитячий дзвінкий сміх,
Щоб радість ми несли і щастя для усіх..

 Олександр Харчук

*А дарую Тобі
свою мудрість...*

ДЛЯ МЕНЕ ТИ, ДЛЯ ТЕБЕ Я

Для мене ти і радість і печаль,
Для мене ти і пристрасть і знуцання,
Для мене щастя ти і невимовний жаль
І цигарковий дим і свіжий подих зрання.

Для мене ти швидкий, весняний потічок,
Для мене ти міцна, незламна крига,
Для мене ти шалена круговерть думок,
І максимальні почуття на грані зриву.

Для мене ти табу на все життя,
Для мене мною ти відкрита книга,
Для мене ти безхмарне майбуття,
І сьогоднішня сповнене турбот, зрадливе.

Для мене ти мов німфа чарівна,
Для мене ти проста, смертна людина,
Для мене ти віддалена, одна,
Й водночас така близька і родинна.

Для тебе я далекий і чужий,
Для тебе я незнаний, загадковий,
Для тебе я набридливий, нудний,
І знов такий відкритий і прозорий.

Для тебе я гульвіса й пустослів,
Для тебе я для себе лиш живу,
Для тебе я роблю все що хотів,
І від життя я все собі беру.

Для тебе я нездатний на кохання,
Для тебе в мене холод на душі,
Для тебе я живу одним бажанням,
Й всі почуття затримую в собі.

Між нами знов одне нерозуміння,
І я не твій, і ти ще не моя,
Ламаємо збудовану стіну знов на каміння
Для мене лише ти, для тебе лише я.

2008 р.

***

Ну ось настав найкращий в світі день.
На небі труби і фанфари милозвучно грають,
І дивовижною красою ангельських пісень
На небесах твій день народження стрічають.

Вони тобі дарують віру в Бога і тепло душі.
Встеляють щастям і удачею твою земну стежину,
Від них для тебе спокій і солодкий сон вночі,
Від них для тебе мудрість і терпіння у нелегку днину.

Хай квітне молодість твоя мов навесні троянди,
Хай біль і смуток обминає завше твої скроні,
Життя тобі здоров'я й міцності хай подарує гранди
Нехай краса твоя тримає весь світ у полоні.

Хай злидні й негаразди кануть в небуття,
Хай митті радості безмежної ведуть свій лік в годинах,
Коли на п'єдестал пошани зійдеш в майбутті,
Дозволь мені під ним, схилившись, стояти на колінах.

З великою ніжністю та любов'ю завше.....

28.10.2009 р.

 Леся Дзюбчук

*А дарую Тобі
свою ніжність . . .*

ЗАБУТІ СЛОВА

В таємних сутінках віщої ночі
Вона зустрічала закохані очі.
Ловила відважно усмішки пророчі
В обіймах казкової білої ночі.
Благаючи: «Вітре, вкради ці уста,
Їх сили нема берегти... не спроста
Ти ходиш стежками, якими йду я,
Та нас розлучає стороннє ім'я».
Забуде вона твої щирі слова,
Залишивши в серці дрібні кружева.
Забудуться з часом всі дотики губ...
Чому ж дикий час, наче злий душогуб???

Пригоди нові у новому житті,
Поможуть забути моменти святі...
Та погляд твій рідний мені не забути.
Без нього буття втратить якісну суть.
Можливо, на старість протоптаних літ
Іще раз зустрітись призначить цей світ...
І в серці, можливо, заколе обом
Та все! У нас різний життєвий альбом!

МАМО!

Ти додому мене виглядаєш.
Певно, посмішка на душі,
І на зустріч цю так чекаєш.
Помолившись десь у тиші.

Любо скажеш: « Ну здрастуй, доню!
Як там справи і як життя?»
Сядемо двоє десь на осонні
Говорить про нелегке буття.

І так швидко пролине день,
І я знову поїду вчитись...
Не співай ти тужливих пісень.
Буду, мамо, за тебе молитись.

Буду згадувати очі твої,
Добре серце і ніжні руки.
І душею летіти в краї,
Де з тобою жили без розлуки.

День з тобою і тиждень там,
Де конспекти, студенти, навчання.
Ти не плач, я приїду, мамо.
І ця зустріч у нас не остання.

Сядемо знову десь разом ми,
Обійму тебе ніжно-ніжно.
Ти – найкраща поміж людьми.
Мамо, в мене ти дивовижна!

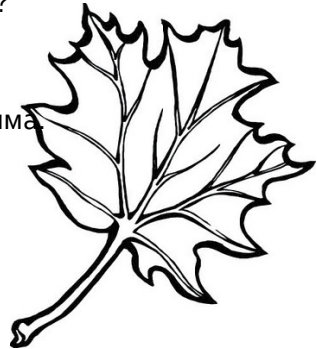

БОЛЬ

И снова я обманута словами,
И снова боль на сердце, как с огня.
Ведь ты со своими новыми друзьями
Забыл свое начало и меня.
Наверно, ты нашёл себе другую,
Наверно, шепчешь чувственно любя,
А я поверила в твою любовь большую,
А я, глупышка, только жду тебя.
Ты любишь не меня, а ту, другую,
Гуляете, наверно, до утра...
Про жизнь с тобой мечтала не такую...
Мы искры не из одного костра!!!

***

Тікають дні, настане осінь.
Болюча згадка лишиться в серцях.
Берізка нас вітає й досі,
Навіюючи спогад, наче страх.
Та все ж катують серце болі,
Нагадують про страчену весну.
Невже нам не змінити долю?
І не забути феєрію нічну.
А на порозі знову осінь,
Холодна, наче завтрашня зима.
А я тебе кохаю й досі,
Та шкода, що я в осені одна.

***

Не суждено нам быть вдвоём,
Бродить сквозными вечерами.
Мечты мои ровны со сном,
С неисполнимыми словами.

Бывает в жизни часто так,
Что окружают нас ненастья.
Но все преграды – это знак,
И после них мы ценим счастье!

ПОДРУЖКЕ

Ты так красива и мила,
Полна веселья и свободы,
Ты так наивна и добра.
Пусть не изменят тебя годы!
С тобой приятно поболтать,
Смотреть на звёзды и луну.
Тебе могу я всё сказать,
Мне так спокойно быть с тобою.
Пускай всё в жизни будет гладко,
Улыбку дарят небеса,
Да, не всегда бывает сладко,
Ведь жизнь – сплошные чудеса.
Но всё проходит, будто сон,
Всё исчезает, как мгновенье.
Ты прогони несчастье вон,
И позови к себе везенье.
Впусти у душу ты любовь,
Надежду, веру и терпенье,
Зови удачу вновь и вновь,
И вознеси боготворенье.

 Ірина Кондратюк

*А дарую Тобі
свої мрії...*

***

Так хочеться сказати тобі вмиль
Про те, як серденько моє болить.
Болить нестерпно за тобою,
Та я одна, одна з журбою.
Навколо мене ні душі,
Хоч плач, хоч смійся, хоч кричи!
Та все одно цей біль не згасне...
І хто сказав: «Життя прекрасне!»?
- Прекрасне? Ні, у це не вірю,
Бо легше довіряти звірю,
А я довірилась тобі...
І ось тепер сама в журбі.
- Про це жалкуєш? – Ні, ні грама,
Цікаво лиш, що скаже мама.
- Боїшся маму? – Може трохи;
І покотились сльози, як горох.
- Не плач, маленька, зупинись,
Довкола себе озирнись.
- Що сталося, крихітко, з тобою?
- Я тут одна, він не зі мною.
Він обіцяв і гори, й ріки,
Що разом будемо навіки.
- Не плач, маля, не плач, благаю,
Хоч я тебе іще не знаю,
Але я знаю, все минеться,
Й до тебе щастя пригорнеться.
Він буде добрий і надійний,
Ласкавий, пристрасний і вірний.
Тобі віддасть всього себе.
Печаль ніколи не прийде.

***

Торкнутися руки хоча б на мить,
Затиснути долоню у долоні,
Поглянуть в очі і сказати тобі: «Привіт!
Як довго ми не бачились з тобою!»
Побачити б ці очі хоч на мить,
Такі проникливі й такі щасливі.
Мелодія сердечок двох бринить,
Лиш ти і я, і разом ми єдині.
Щасливі не рахують часу? – Ні.
Щасливі знають, що їм зараз треба,
Хоч би хвилинку їм побути на самоті,
І щастя більшого не треба.

Ти той...
Ти той, яких не було досі,
Ти той, до кого бігла в осінь,
Ти той, заради кого я живу,
Ти той, кого я більше за усіх люблю.
Ти той, хто не покине у біді,
Ти той, хто не відверне погляд,
Ти той, хто буде поруч в заметіль,
Ти той, хто розтопив у серці холод.
Ти той, хто вніс в моє життя весну,
Ти той, хто вміє бачити найкраще.
Ти той,
        без кого більше не засну,
Ти той,
        від кого не відмовлюсь
        я ні за що!!!!

***

Німий безкрайній небосхил,
Лиш де-не-де горить зоря.
Як шкода, що не маю крил,
І шкода, що не птаха я.
Так хочу я вмить стати вільна
І полетіти в далечінь,
Де світить сонечко надійне,
Проблем нема, лиш неба синь.

 Іванна Лопацька

*Я дарую Тобі
своє щастя...
Воно поряд...)*

ЩАСТЯ ПОРЯД...

Чується тихий голос шторму, він так далеко... А тут, біля вогню, так затишно і спокійно, що навіть вістряган, який гримить по шибках, здається безпорадним. Вона сиділа біля каміна і бурмотіла свої мрії під ніс. Здавалося, в ту мить її нерухому постать не могло нічого потривожити. Химери, що стрибали на стіні від полум'я і на мить не могли відволікти її незворушний стан.

Грім стихав, а Марічка все не могла припинити молитись, молитись за своє майбутнє, за своє щастя. Вона спокійно підводила благальний погляд і просила в того, що десь вгорі, про маленьку краплинку щастя. Вона ще така юна, а вже заплуталась у своєму сьогодні. Десь там вона мріяла про вірне почуття, але воно її зраджувало знову і знову. Світ немов зупинився, продовжуючи крутити своє старе кіно про кохання.

Цілюща сльоза покотилась по її щоці. Марічка знала, що це значить. Вона добре знала, що сльози полегшують життя таких, як вона. Ось дощ уже зовсім припинився, без нього стало нестерпно тихо. Її мрії почались розсіюватись, а сльози більше не хотіли текти.

Сьогодні Марічка розпрощалася з своїм старим життям. Їй було страшно і боляче назавжди сказати прощавай спогадам, але вона вирішити жити реальністю, не іскорками минулого. Вона покинула думки про маленьке божевілля, якого вона так і не дочекалась. Сьогодні вона просила сили, сили перебороти страх і нарешті щось змінити в собі, в своїй буденності, в своєму житті.

Марічка знала, як їй буде не легко, знала й про те, що не зможе більше дозволити собі сльозу, не зможе жаліти себе, але так потрібно. Дівчина знала на що іде і хотіла ризикнути. Вона вирішила закрити себе для інших, вона зізналась собі,

що боїться впускати когось у свій світ, вона не хотіла більше страждати через те, що могла б зробити, але не зробила.

Прийшла золотава осінь. Дзвінкі промені тепла все ще вигравали на струнах «бабиного літа». Марічка йшла вулицею і насолоджувалась шелестом листя під ногами. Теплий вітер ніжив її щоки і вона душею ніби відлітала з ним до хмар. Їй було так спокійно і приємно. Вона не хотіла виходити із свого нового світу, в якому вона відчувала себе так безпечно. Сьогодні в неї сонячний день і вона не хотіла думати про завтра... Вона втекла від своїх друзів, від проблем та безкінечних запитань і просто йшла вулицею.

Пройшов час, а Марічка все продовжувала ходити по кривих бордюрах і поглядом літати в небесах. Та такою її мало хто бачив... для людей вона була зовсім іншою, гордою і неприступною, іноді навіть іронічною. Офіційно-діловий стиль одягу ще більше надавав їй суворості. Вона байдуже вислуховувала лемент подружок про якісь походеньки і лише мовчки кивала головою, щоб підтримати розмову. Гарно виконувала свою роботу друга, але все це просто гра в життя, яку нас змушує грати суспільство...от і Марічка не ідеальна, вона теж скорилась. Та й великими друзями колег не назвеш... скоріше знайомими, які в будь-який момент можуть дати ляпас за краще місце під сонцем. Марічка знала, що в неї все вийде, вона влаштує свою кар'єру, а все інше неважливо...

З кожною хвилиною нового життя дівчина ставала сильнішою і лиш на кілька хвилин кожного дня вона відкривала себе для всього світу. Леді змінювала гострі каблукі на зручні кеди і чимчикувала по вулиці насолоджуючись грою кольорів та звуків.

Сьогодні був важкий день, але додому повернулась раніше. Марічка швидко перевтілилась у вуличне дівчисько, бо не терпілось забути про все, що сьогодні трапилось.

Вона вийшла на вулицю і стала королевою дощу: надворні моросив дощик, але її це не стримувало. Вона йшла вздовж своєї улюбленої вулиці і їй було, як завжди, спокійно і приємно. Вона давно не відвідувала свого дерева мрій на горбку щастя, а так як на вулиці йшов дощ, вона вирішила піти до нього, бо дорога до дерева залишиться непоміченою (Марічка приходила туди тільки вночі, зі світлом місяця, під покровом ночі). Вона вперлась на мокре дерево, закрила очі і просто ловила краплинки дощу на обличчі.

Відкривши очі, вона побачила дивний аркуш паперу в дуплі дерева, там вона знайшла і три пелюстки ніжно рожевих троянд. Вона розгорнула і побачила перед собою лист, лист від невідомого автора, який називав себе Сірим Птахом. Він писав своїй мрії, своїй другій половинці, своїй єдиній...

Для тебе...

Хм... дивно, що я пишу тобі... Ми ж навіть не знайомі, я тебе ніколи не бачив, хоча уявляю тебе кожного вечора. Щовечора я бачу твій ніжний погляд, який майже весь час літає десь в небі. Я відчуваю твою посмішку, яка з'являється на обличчі через спів пташини чи шелест листя. Я бачу, як ти ходиш вечорами по бордюрах і намагаєшся злетіти до білих хмар. Я знаю, як ти любиш дощ, він ніби частинка тебе, але він частинка і моєї душі. А ти про це і не здогадуєшся. Я звертаюсь до тебе, моя лебідко, але не знаю, чи колись прочитаєш ти ці слова, чи просто їх змиє дощ. Та все ж я надіюсь, що моє дерево мрій мене не зрадить...

До нестями закоханий в мрію Сірий Птах

Після прочитання останнього рядка Марічка немов опритомніла після довгорічної коми, вона зрозуміла, що не все ще втрачено, що вона ще невтрачена цим світом. Вона вирішила написати про себе, вона вирішила познайомитися із Сірим Птахом і навіки залишитись жити на горбку щастя.

Дівчина швидко йшла додому, вона не дивилась під ноги, а йшла просто по калюжах... Їй було на це байдуже. Їй не терпілось розповісти про себе тому, хто зможе їй подарувати щастя. Марічка дійшла додому, роздяглась вхопила аркуш чистого паперу, ручку і...завмерла. Вона не знала, що йому написати, у голові було безліч думок і нічого конкретного... Вона сиділа непорушно кілька годин, а потім все ж почала писати...

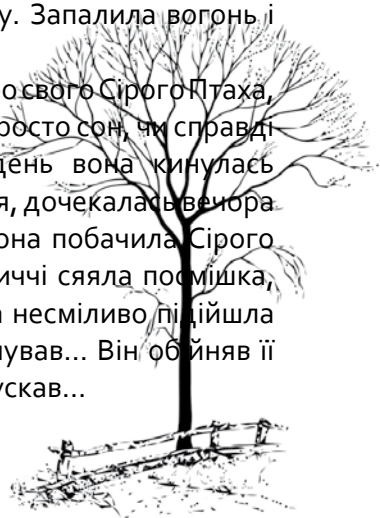
Привіт!

Не знаю, що тобі написати, адже в голові стільки ідей... Але боюсь, що жодна не підходить для того, щоб відобразити мої почуття... Я часто гуляю вулицею, але мені так самотньо... Я знаходжу найяскравішу зірку і уявляю, що на неї дивишся ти, герой мого роману. Я насолоджуюсь ароматом дощу і мрію, щоб ти насолоджувався разом зі мною. Я ніжусь в променях сонця і вірю, що ті ж промені торкаються і твоєї посмішки. Я надіюсь, що ти справжній...

Твоя Біла Орхідея

Щойно вона виписала останню літеру її огорнуло нестримне бажання відправити лист адресату. Вона одягнула куртку і швидко попрямувала до свого дерева. Поклала свій конверт і щаслива повернулася додому. Запалила вогонь і заснула під його шепіт.

Вранці вона прокинулася з думкою про свого Сірого Птаха, вона ще не могла зрозуміти, чи це був просто сон, чи справді реальність. Відбувши свій робочий день вона кинулася додому. Зробила щоденне перевтілення, дочекалася вечора і попрямувала на горбок щастя. Там вона побачила Сірого Птаха, який читав їй лист. На його обличчі сяяла посмішка, а в очах бриніли краплини щастя. Вона несміливо підійшла до нього, а він... а він довго не роздумував... Він обійняв її вперше і більше ніколи від себе не відпускав...

АНГЕЛИ ЖИВУТЬ У НАШИХ СЕРЦЯХ

Йшов дощ, бушував вірюган, а вона...вона зовсім не поспішала. В її душі цвіли троянди, а на обличчі виднілась посмішка. Холод поколював своїми поцілунками, а небо навіювало депресивні думки. Та погода не важлива, якщо твоя посмішка щира.

В потаємному закутку її душі жило щось чарівне. Марічка обожнювала музику дощу, вона нагадувала шепіт природи, а природа для дівчинки була ідолом.

Хм, так дивно, на небі з'явилась зірочка, хоча дощ ще не припинився і небо ще досі було під ковдрою сірих хмар. Вона, напевне, дуже смілива, не боїться показати своє обличчя. Це не дивно, вона просто прекрасна. Неймовірно так бачити зірку, яка за мільярди кілометрів від тебе. Ми навіть на хвилинку не замислюємось на скільки у світі все ідеальне, не цінуємо її величності Миті, кудись постійно поспішаємо... А порівняно з отими, на перший погляд маленькими, світилами, ми просто пил... Просто безпорадний пил... Ми шукаємо проблеми, потім ще довше шукаємо їх рішення... Отак і проходить наше життя. А все настільки просте, до банальності... якщо не дивитись крізь призму своїх вигаданих проблем.

Ой, пір'їнку закрутив у танці вітер, такий він ніжний з нею. А ось ще одна крутиться і ще... Марічка здивувалась... завмерла. Де взялось пір'ячко? Хм... дивно, мабуть, просто здалось. А може й ні... Може це янгол хотів їй щось сказати... Може він хотів відкрити її очі, показати де є життя, де існує рай, в якій стороні нашої душі... Та дівчинка вже здогадалась, де шукати ...

Її янгол знайшов таємну кімнату і відкрив двері... розпалив вогнище і навіки там поселився. Тепер він не один, він знайшов її, знайшов свою маленьку повелительку...

Ніхто не знає, де шукати щастя, тому всі намагаються заплити, заїхати чим далі... в надії на краще життя... Вони не знають, тому і живуть в картонових коробках залитих розпачем і зневірою...

А щастя насправді так близько... Впусти свого янгола в серце, відкрий чарівну кімнату душі допоможи йому розпалити вогонь з пелюсток любові, розкиданих дядьком Часом...

ДІАЛОГ З ПЛЮШЕВИМ ВЕДМЕДИКОМ

Знаєш, а я колись була промінчиком. Кожного ранку пробуджувала пелюстки ніжної троянди, бавилась з веселими росинками, співала пісню поля десь посеред моря зеленої пшениці. Я була тоді вільною і щасливою... А може і нещасною... Я вже сама не знаю. Я заплуталась. Я посміхалась, і посмішкою зігрівала довкола все. Щодня бачила багато вдячних облич та то було тільки спочатку... Одного разу помітила смуток навіть і у веселих крапельках роси... їх було багато, вони були завжди разом, але я зрозуміла одну річ - всі вони самотні, навіть якщо разом..

Тоді я познайомилась і з ним, отою ніжною оманю, тим пройдисвітом Вітром. Він зміг переконати, що зможе розділити самотні хвилини мого життя... а я наївна, така світла і дурненька... повірила... Йшли дні, я гуляла по стеблинках тендітної лілеї, а він розвіював її аромат, я ніжилась у прохолодному струмочку, а він тільки змушував воду текти швидше, ми перестали з ним ладити... і якимось чином він більше не повернувся в моє життя... Я зрозуміла, що це все був лише злий жарт і перестала світитись...

Тепер я тут, з тобою, мій маленький друже, моя історія доволі банальна, але так хотілось її комусь розповісти. Мій маленький ведмедик, я повинна сказати, що ти справжній

друг. Ти допоміг мені дізнатись, що таке насправді ота любов... хоч ти і не багатослівний. Після відчуття самотності і зраженого почуття я шукала новий шлях і ти мені на нього вказав. Я навчилася слухати, коли панує тиша, я навчилася слухати своїм серцем, ще таким маленьким і вразливим серцем. Я зрозуміла, де заховалась суть мого дивного життя. Я знаю тепер, що повинна робити, я буду тепер любити, любити всіх, хто відкриває мені свої двері, тих, хто ламає замки і колючки, хто позбувається своїх шипів. Я відчула, що без гіркої болю немає і насолоди, зрозуміла і те, що більше не зможу по іншому. Більше не зможу жити в холоді з пороку байдужості, а навіки сплету своє життя разом із лозою любові, що проросла в моїй душі.

Ти, напевне, стомився від мене... Ні? Так добре, що ти мені подарував свою вірність, тепер я зможу мати одне крило. Воно проросло з моєї спини через мою терплячість та віру в найсильнішу силу на світі... Віру в любов.

 Віра Підлиська

*Я дарую Тобі
мелодію свого серця . . . .*

THE TENTH SYMPHONY OF RAIN

Bethoven wrote the symphonies,
But only nine.
I'll write the tenth
And hope you will be mine.

It's raining out the window,
He's dancing round the street.
I see your face on mirror,
You are smiling like a kid.

You can not say that nothing
Was happened between us,
But I can say that nothing
Without you was my past.

When I see your person
Is walking down the street,
My heart is losing all reasons
And falling down in my feet.

My face is always smiling,
When see you close to me.
And heart is dancing
Wanting to get free.

This symphony is short
Will never sound aloud.
So set it to music,
Because you are a composer of my love.

ТАНГО

Ми поринаємо у світ тіней,
Де потопає все у танго-танці.
І вже не видно нікого з людей,
Й підлоги не торкаються вже капці.

Летять у вир всі діаманти,
Утворюючи небо серед залу.
Ці пари вміють спопеляти,
Віддаючись душевному запалу.

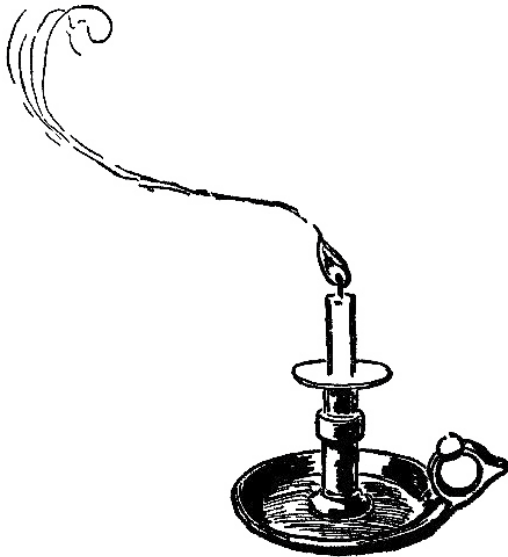
Вони неначе створюють одне,
Одне велике неповторне тіло,
Яке пульсує і живе
У ритмі танго тріпотливо.

Червоне й чорне сплітаються у пристрасть,
У ненависть, бійку любов...
Не хочу, щоб усе це зупинилось,
Бо в ритмі танго живемо.

СВІЧА

Стоїть свіча в узголів'ї столу
Кого шукаєш ти? Кому освітлюєш дорогу?
А може він не той, що прагне йти на світло
І ти не та, що прагнеш бути з ним навічно?

Дві чашки кави на столі...
Їх аромат манить дві душі.
Вони вже ніби разом – серця у вогні.
Мусить все так бути чи ні ?

Хто творить нашу долю, якщо не ми?
Хто визначає, бути чи не бути?
Лиш моє серце має право казати мені,
Кого любити, і кого забути.

ТИША

Усюди люди то чому ж так тихо
Ніби звуки линуть та не чути
Ти пливеш в цій течії о лихо
Ти теж говориш німо беззвучно

По життю лиш тиша
Голоси людей не ріжуть слуху
Вони говорять але ти глуха
А може просто не хватає духу

Лиш сили волі щоб сказати
Я тут я з вами я не глуха
Ось слова злітають але тиша
Наш світ поглинула суцільна німота...

 Катерина Макогончук

*А дарую Тобі
свою віру...*

ДЛЯ Б.

А що вона могла сказати?
В її очах була печаль...
Минає все... Тепер лиш спокій
В душі її... на жаль... на жаль...

Вона ж хотіла, так, хотіла!
Можливо вперше у житті
Відчути подих, подих мрії,
Закрити очі й полетіти.....

І ніжні пестощі, цілунки
Повільно він їй дарував.
Солодкий присмак того трунку
Поволі розум забирав.

Щезали посмішки, світанки,
Губились друзі у світах.
А що вона могла зробити?
У неї був один лиш страх.

Байдуже посмішки, світанки,
І друзі... сльози на очах...
Коли б лиш він, єдиний в світі
Був поруч завжди, навіть в снах.

Вона кохала, так, кохала...
Кохала вперше у житті....
Вона не знала, ні, не знала,
Що в світі є казки сумні....

***

Ні, силою неволити не стану...
І слова не промовлю навздогін.
Ти сам обрав для себе цю оману
З-поміж усіх найгірших на землі...
В моїх очах, як в дзеркалі старому,
Веде танок історія століть.
Та ти не знайдеш відповідь у ньому,
Бо у моїх очах душа мовчить.
...Вона зотліла... Вчора на світанні
Останній спалах освітив мій шлях.
Тобі пора... Шукай нове зізнання,
А я блукатиму в придуманих світах...

***

Ти не дивись у глибину душі.
І не шукай в моїх очах зізнання.
Те, що було – у полум'ї горить,
Хтозна, можливо то востаннє.
Не оглядайсь назад і не шукай когось,
Усі до тебе – то тепер минуле.
Лиш іноді приходять у мій сон
Холодні тіні, щоб я не забула.

 Руслан Касьяненко

*Я дарю Тобі
свою пристрась...*

МЕНІ НАСНИЛОСЬ...

Мені наснилось вчора зранку,
Немов здійснився сон суботній.
Було так добре, наче в манку
Додати чорничного варення.
Ми танцювали удвох голі
Під ліхтарем вночі, потайки від долі.
Я притулився до неї тілом білим
І мов упав у шовкову безодню...
Я покусав оголені їй губи,
І груди ніжно притиснув до скроні.
Пучок волосся розгорнувсь мені в долоні...
Я випив смак її парфумів...
Вона вдихнула мене ззовні.
Над нами дощ боявся йти,
І лиш метелики літали,
Збираючись навколо ліхтаря.
Машини повзли по мокрому асфальту,
Я пам'ятаю, що були вони, як люди –
Боялись вірити у диво на яву.
І лиш одна із них спинилась на хвилинку,
Відчула як дух перехопило їй від щастя,
Що не боїться відкривать себе з середини та ззовні.
Ми сіли голі у таксі, але не відчували сорому в душі,
Помчали геть із мого сну...
Але залишив я собі про неї згадку –
Стару листівку й чорно-білу фотокартку...

КОХАННЯ

Думав я: «Що у світі головніше?»
Чи може гроші,
Котрі буває заважають, як ті воші?
Котрі бувають необхідні, наче ноші
Лежачому і хворому в пороші,
Котрих буває навіть кури не клюють,
А люди один одного – клянуть.

Чи може це знання?
Котрі шукаєш все життя –
Гризеш граніт науки,
Долаєш так танталові ти муки.
Усе життя, як німецький,
Шукаєш істину у світі,
Помреш, і ті знання не подаруєш
Навіть в заповіті.

Напевне – це кохання!
Та річ єдина, почуття й зізнання.
Та річ, котра замінює усе,
Про неї не напишеш ти есе.
Це те, заради чого варто жити,
У дзвони храму бити.
Це те, що не поясниш ти словами.
Це те, що не придбать за гроші,
Це те, що науковці не доведуть віками.
Це те, що сполучає не лише тіла два,
А й розум й серце об'єдна.

Кохання – це та істина буття,
Котру буває не знайдеш усе життя.
Це океан, що топить в почуттях...
А люди без кохання – кораблі-примари,
Душі яких – ув'язненні титани,
Що рвуться з кліток,
Б'ють у барабани...

НІКЧЕМНІ МИ

Гроза закінчилася мертво
І наступила сонна тиша.
А захід крайнебес відкрив своє єство,
І через луг, неначе лань, побігла миша.

В повітрі чути мокрий стогін, -
Землі сирої легенів ковток.
Ще ліс приймається, піднявшись із колін,
І сирій заєць розплутує гнідий клубок.

Побігли в небо дві лисиці –
В них справ багато не буває.
Пушок багрянний колоситься,
Легенький вітер серце напуває.

Загорнулись села в покривала,
Й хата кожного вже край села.
І кобза в сінях десь рекрутувала,
Мітла на ярмарок вози вже не мела.

Примара жовто-блакитна скитається по світу,
Бо страчені й самогубці караються довіку,
І в рай не йдуть – бажання чорного граніту,
Та впекло не пускає ворог цю каліку.

Горобці дрібні злітаються до їжі,
Грифони горді падаль, як світло ніч, деруть.
Та ще й омиються в озерах хижі,
І в ріки-вени кров напустять наче ртуть.

Ось так стоять ведмеді, люті та без хутра,
Могутні гори, що зледеніли в путах,
Хлюпочуться ногами в рутах,
Й смереки їх уста втішають ласкою безмеж.

Ще цілий вік стояти їм у наймах,
Вдивлятись у підніжжя крізь нашійник.
Й спускати роси на чоло каменярів,
Й надіятись на поміч тих сліпців.

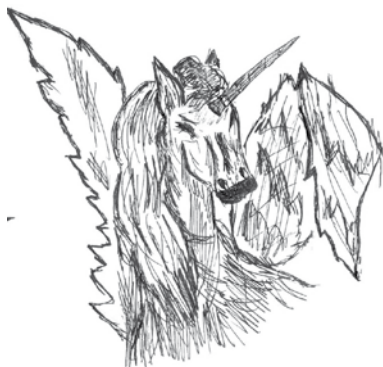
Сліпців, що наче неміч за окраєць хліба,
Що наче помираючий в пустині за ковток вологи,
Здатні власну душу продати за безцінь.
Та що там душу: усе святе й священне прадідів своїх,
Спустить на воду – аби з рук...

На довго осінь затягнулась –
Уже й вовки давно змінили покрив.
Попереду зима сувора зачаїлась,
І заєць перелякано шугає крізь кущі.
Невже перезимує у цій гущі?..

***

Собача посмішка не сходить
З її обличчя проти сонця.
Очима мокрими жалібно водить,
Квітку свою подарувати мені хоче.
Не покохаю я її ніколи,
Бо десь у небі, серед хмар, живу я.
І де туман засне росою –
Отам зійду вночі дурман-травою.
Білим шовком сповню землю
І гратися із долею буду ганебно...
Прикушу Пегасу крила,
Щоб із сну надія в рай не полетіла.
Щоб для мене лиш вона служила!
І сметаною вуста мої сповила,
Папороть біля вікна зростила,
Й у небо змія запустила.
Метеликом на вухо нашептала
Слова чарівні: кохання, вірність і свобода.
Плащем з дощу журбу прикрила,
Бо нині на бажання не та вже мода.

 Оксана Макаренко

*А дарую Тобі
свої сни...*

415416

Твої очі мене лякають,
Твій погляд мені болить...
Твоя плоть біля мене лягає,
Твоя жінка з тобою спить...

Ти не дивишся в мою душу.
Ти штовхаєш себе услід.
Я твій спокій не порушу,
Я не вб'ю кохання лід.

Твої диски мене співають,
Твої сльози із мене течуть.
Моя кров у тобі засихає,
Мій вогонь у тобі кричить.

Ти ніколи не будеш поряд?
Я не буду більше в тобі?
Задихаюсь... так дивно знову
Я згораю... А ти – живи..

4U1

Я полюблю,
Коли мене розлюбиш.
Залишиш серце повне цигарок.
І я засну, коли мене розбудиш...
Дивитись сон,
В якому ми удвох.

Скажу,
Коли закриєш двері.
Що ти знайшов мене в труні.
І поцілую...
Зимну зливу.
Коли ти зникнеш в тишині.

MIĘDZYDROJE

Холодне море гріє хвилями
і готує рожеві мушлі
у піску з приправами

Солодке море собою затягує
і фарбує розкуті ночі
у нескінченну музику

Останнє море вітром здуває
і роздягає щасливі очі
у передсмертній тиші

2009 р.

4U2 (ТИ МЕНІ НЕ КАЖЕШ НІ*)

Закриваюсь твоїми долонями
Від брудних очей
Асафльт

Ховаюсь твоїм волоссям
Від пекучих сліз
Парфуми

Тримаюсь твоїм тілом
Від гострого падіння
Сніг

Відповідаю твоїми словами
На свій божевільний
Болючий
Сміх.....

2010 р.

 Тетяна Харитонюк

*Я дарую Тобі
свій настрій...*

КВІТИ ПАМ'ЯТІ

(оповідання)

Запах свіжої друкарської фарби звично наповнив кімнату, легенько полоскотав ніздрі, ще й ніби додав апетиту до читання.

Ольга пробігла очима по першій сторінці, бажаючи швидше заглянути далі, сковзнула поглядом по колонці прізвищ та бідненьких відомостей, що містилися тут же. Права рука вже перегорнула, було, аркуша щось змусило повернутися: невже хтось знайомий? Тепер уже спокійніше переглянула дівчина кілька перших рядків.

Ні. То щось так пригадалося, мабуть. Проте на четвертому прізвищі зупинилася. Прочитала вголос:

– Кравчук Петро Сергійович, рядовий, уродженець села..., рік народження не відомий. Загинув у Польщі. Похований у Братській могилі...

А далі стислі речення про те, як польські школярі доглядають могилу визволителів, про те, що не в'януть живі квіти від вдячних поляків.

Ольга знала, що мамине дівоче прізвище — Кравчук. Та й ім'я по батькові однакове. Невже родич? Та ні. Мабуть, ні: мама ж ніколи не розповідала про нього, значить, просто однофамілець.

Дівчина, як завжди, перечитала усі статті свіжого номера, сама до себе посміхнулася, переглядаючи матеріали в рубриці «Анекдоти» і відклала газету набік.

Того вечора Оля спитала у мами про Кравчуків. Питала якось обережно. Усе ж, мабуть, хотілося почути, що саме ці Кравчуки – не рідня, просто прізвищ таких у селі багато. Чекала Ольга на відповідь: «Чужий».

– З наших Кравчуків, доню, з наших, – мати важко вдихнула повітря, якось так, ніби в чомусь винною себе вважала.

– З наших? – здивовано перепитала Ольга. – А дата народження чому не відома? Родичів ще ж чимало лишилося в селі. Невже не знають?

І дівчина простягла матері газету.

– Знають. Як не знати? Коли «Книгу пам'яті» в районі складали – хто й не питав. А нам усе якось ніколи... Село ж. Та й чи поверне це когось до життя? Не поверне, – зітхнула Ганна Олексіївна.

Така відповідь аж ніяк не задовольнила 15-річну школярку. Того вечора вона, либонь, уперше за всі роки навчання у школі не бажала відкривати підручники.

– Як же так може бути? – думала вона. – На уроках історії вчителька розповідала про подвиги невідомих героїв у роки Великої Вітчизняної війни, а про те, що свої рідні люди гинули (це ж брат дідуся, виходить!), дізнаєшся випадково!

У дівчини стиснулося серце. Стало якось гірко і соромно. Хотілося плакати, але щоб ніхто й не бачив, не чув того плачу, плакати наодинці із собою.

Вірш під умовним грифом «напам'ять» так і не був вивчений вчасно.

Ручка залишилася в пеналі до ранку.

– Доброго дня!

– Добридень!

– Ви військовий комісар Василь Артемович Коломієць?

– Так, це я. А з ким маю честь розмовляти? – чоловік у військовій формі із посрібленими скронями з усмішкою зустрів Ольгу в своєму кабінеті.

Дівчина, схвильована й ніби злякана чимось, усе не знала, з чого почати розповідь. Переступила з ноги на ногу і поправила спідничку (ніби від того вона мала подовшати, хоч

так не була занадто короткою), по-дорослому кашлянула в кулак і мовила:

– Василю Артемовичу, я хочу отримати, так би мовити, історичну довідку...

А далі... Військовий комісар відклав набік товсту папку з паперами, над якою працював досі, запропонував дівчині сісти й уважно вислухав розповідь «юного слідопита». (Ні, Ольга не була ні членом Клубу інтернаціональної дружби, ні членом пошукового загону. Восьмикласниця просто була родичкою солдата, що загинув у Великій Вітчизняній. А це для неї ой як багато важило тепер!).

Спокійна, частіше мовчазна, ніж говірка дівчина говорила впевнено, виразно, здавалося, трохи урочисто, слова самі склалися у речення, лилися з грудей легко і вільно. Не надто часто таке й буває.

Але тут особливий випадок: вона ж кровно пов'язана з цим солдатом. Хай не рідна внучка, то й що. У нього ж могли б бути діти, внуки – її брати чи сестри? Могли б... Та нема. У скупій газетній замітці зазначено: «Неодружений».

Та й бабуся, дідова сестра (Ольжин рідний дід помер ще до народження дівчинки), якось казала, що загинув їхній Петро молодим. Далека розмова пригадувалася якось в'яло: Ользі було тоді років з вісім. Пам'ятає портрет на стіні: усміхнений юнак дивиться прямо тобі в очі.

Василь Артемович піднявся із стільця, по-військовому чітко поправив на собі форму, підійшов до шафи з документами. Папку потрібну саме тепер, шукав недовго. Перегорнув сторінку-другу і погляд його зупинився на потрібному абзаці. Прочитав уголос:

– Кравчук Петро Сергійович, уродженець села..., рік народження не відомий, загинув у Польщі...

– Рік народження 1924-ий. Це я точно знаю. Документи в

родині не збереглися! Похоронки нема. Але ж жива ще його сестра, від неї й довідалася.

Довго ще розмовляв того дня цей поважний чоловік із тендітною юною панночкою і про війну, і про вдячну пам'ять нащадків, і про її, Ольжині, успіхи у навчанні.

Із кабінету відвідувачка вийшла із точною адресою місця поховання рядового Радянської Армії Петра Кравчука.

Дівчина ще не знала точно, що робитиме далі, яким саме буде її наступний крок, але в одному була впевнена за теперішнє і майбутнє життя і її, і її родини. Віддав свою юність і все, що могло бути в нього після 20-ти, один із її п'ятох синів прабабусі Оксани.

Не знала Ольга й про те, як саме потрапить вона до Польщі, але, що квіти світлої пам'яті ляжуть на Братську могилу з її рук, – уже не сумнівалася.

 Марія Шнайдер

*Я дарую Тобі
свою радість...*

***

Спокій пальмових гілок.
Авантюрне вібрування.
Дотик літа, мрій димок –
На блакитному екрані.

Намальована стіна
І вікно, пробите в небо.
Я сьогодні знов сумна
Після ЛСД-плацебо.

Я не вірю нашим снам –
Надто пікселі помітні.
Не дедлайн і не бедлам –
Просто так упало світло.

Без ілюзій, як без душ,
Дивні тіні кольорові.
Це не олівець, не туш –
це малюнки сліз і крові.

Спи і дихай тиші в такт,
Зупинивши свій годинник.
Починається антракт
І триває безупинно.

***

Змії помруть у мені.
Краплі стікають прозорі.
Очі благають: «Дай волі!».
Оду співаймо весні.

Крапку не ставлю – зарано.
Ноти записано й вірші.
Голосно, потім тихіше.
Зіграно все бездоганно.

Кров закипить, завирує.
Але заплющені очі.
Спеки нап'юсь донесхочу
І утоплю себе в бурі.

Потім піднімусь у хмари.
Скелі торкаються вітру,
Поки й вони не розквітнуть,
Сповнені внутрішнім жаром.

Тільки земля засміється,
Та, що іще не кохала.
Тихо думками зітхала,
Гралась розчуленим серцем.

Вмерло в мені щось таємне.
Краплі стікають молочні.
Дивляться очі у очі,
Але в душі зовсім темно.

***

Я клаптями здираю свої мрії.
Ще почекаю, може відростуть,
Як у змії нова зростає шкіра.
Але у венах вже не кров, а ртуть.

Я обвиваюсь холодом навколо.
Я наковталася твоїх думок.
Встромлю в них жало, ніби випадково,
Й натисну на невидимий курок.

Моя отрута розтеклася швидко.
Ти зблід і, схоже, зрозумів.
Тобі уже не холодно й не гидко –
Вітаю в світі бездоганних змій.

МАЛЕНЬКІ ІСТОРІЇ СОННОГО МІСТА

Всі у червоне мости забарвлю. Це дико, але це прекрасно. Варвари не безпідставно владарювали над світом. У жорстокості є своя краса, огидна аж настільки, щоб стати витонченою. Кропітливою працею ти, може, і досягнеш чогось, але навряд чи дивні одкровення з'являться у тобі у стані титанічних потуг перемогти власну неміч. Рубаючи життя пером, сором'язливо вмоченим у кров, ти прирівнюєш себе до істинного варвара, вбраного у вишукані шати для зустрічі із вірою у власну справедливість. Та віра – шльондра, що безсоромно продається, ба, навіть віддається за безцінь, за суто символічну плату кожному, хто здатен заглушити високочолу совість з її нудними настановами. Коли життя вирує, коли бажання клекоче у тобі, хіба варто замислюватись над тим, чи правильно усе це? Не варто. Варварові достатньо шльондри-віри для відчайдушного кроку, для тотальної експансії, для возвеличеного власною величчю подвигу. Земля, на якій цвіте червоним колишне життя – що може зачудувати варвара більше? Хіба що усвідомлення власної причетності до цього самостверджуючого акту. Хіба що розуміння і сприйняття цієї дії як найвищого доказу власного існування. Ні! Власного життя! Це відчайдушна декларація сили проти немочі, здоров'я проти недуги, певності проти невизначеності. Жодних сумнівів. Жодних вагань.

Варвар є у кожному з нас.

А-ЛЯ ВІН

Позавчора випав сніг. А я не бачила тебе давно-давно. Залишаючи незграбні сліди на ранковому білому затишку, бреду до тебе. Не чекаючи запрошення, наївно і безцеремонно заходжу. Так почалося сьогодні.

Так буде завтра. Мило, привітно всміхаючись, хтось випурхує із твоїх дверей і летить, напнувши різнобарвні крила над послулими будинками. Життя шелестить веселкою і вирує у тому створінні за гранню реальності. І десь за обрієм снів усе закінчується для невтаємничених порожнім відзвуком світанків.

Напоївши себе донесхочу картатими чаїнками і занурившись у піну власного безсилля, замикаю двері, добровільно замурувавши себе поза зоною щастя. Спогади огортають, нестямно ширяють у стомленій напівсвідомості. Тільки лопотіння власних веселкових крил приводить до тям. Де я? Ніде. І чи я це взагалі?

Безглузда ідилічна компіляція застарілих емоцій застрягла у мені. Ця колюча і солодка жага наповнює зсередини, забираючи нещадно всі рештки омертвілого ментального потягу. Клич мене, шукай, поневірайся на смітниках ілюзій. Я справді десь там. За межею, без мети, постаріла на міради зірок Андромеда.

Калюжа боляче хлюпнула у напіврозтулене, напіврозчулене безжальними деформаціями людяності, лице. Маразматичні потуги ущухли, залишивши у мозку тільки саме безрозмірно милозвучне слово «маразм». Безпідставні алюзії заповонили порожні очі, навівавши скороминуще відчуття зацікавленості. А потім іскра згасла, лід скрес, а згодом щезла я, підтоплена талою водою.

Крила знову залопотіли. Але радісні відблиски веселки у них померли. Щось таке рідне безнадійно застрягло у тому, що буде колись. А чи це «колись» справді буде?

***

Два веселкові ворони
Сидять на моєму підвіконні.
Вони п'ють вітри
Й золотаві нектари,
Їх крила у небі
Ураз розцвітають.

Два веселкові ворони
Сидять на моєму підвіконні.
Згорають дощенту,
Ввірвавшись до раю,
Як два смутних янголи
Там оживають.

Я – Д-М

Ти сховаєш мене у маленьку-маленьку кишеню.
Я згорнусь там клубочком і тихенько співатиму пісню.
Ну а потім пролізу – у кишені знайшла ж-бо я дірку.
Й побіжу собі в поле і далі співатиму пісню.

Бо я – Дівчинка-Мізинчик,
Я – Дівчинка-Мізинчик,
Я – Дівчинка -Мізинчик,
Я – єдина така.

Ти шукатимеш марно це миле маленьке створіння.
Крихітка заблукала, та й досі лунає та пісня.
У полях в різнотрав'ї нелегко знайти дорогу,
Але я начаклюю свій шлях, бо у мене є пісня.

Бо я – Дівчинка-Мізинчик,
Я – Дівчинка-Мізинчик,
Я – Дівчинка -Мізинчик,
Я – єдина така.

Ти вже дуже стомився, ти навіть тихенько заплакав.
Я почула твій голос й поновила обірвану пісню.
Ти знайшов мене в травах і узяв обережно в долоні.
Ми пішли у ніч разом, в унісон співаючи пісню.

Бо я – Дівчинка-Мізинчик,
Я – Дівчинка-Мізинчик,
Я – Дівчинка -Мізинчик,
Я – єдина така.

 Сергій Віннічук

*А дарую Тобі
свою любов...*

***

Я чую звук зітхання,
Ніжний спів кохання.
Життя потік бурхливий,
І тихий гомін незрадливий.
Усе, що в світі бачу я, –
То море щастя і життя.
Ніхто його не забере,
Бо нас Всевишній береже.
Людина має право жити,
Щоб по собі хороший слід лишити.
Хоч слід той буде і малий,
Проте чудовий і стійкий.

***

Моя кохана Україна!
Моя велика Батьківщина!
Земля моїх батьків,
Земля моїх дідів
Жива в історії віків!
Жива... В серцях чоловіків,
Жінок, дітей – усіх живе...
Бо серце люду оживе.
Велику славу здобула,
Впродовж віків до нас ішла,
Ішла із Русичів-віків,
Ішла із сталінських часів,
Прийшла до нас через роки,
Великі проміжки-віки...
Ніхто її не забував,

Бо кожен в серці її мав –
Усе життя любив країну –
Велику, сильну Україну.

***

Ось вже осінь наступила...
Ліс, садок, усе струсила.
Яблук, сливок, смачних грушок
Нам насипала у кошик.
Все достигло як годиться:
Перець, мак і пшениця.
Листям вкрила увесь світ,
Щоб зимі прокласти слід.
А зима не забарилась,
До нас в гості не спізнилась.
Кожен день сніжком пухнастим,
Ніжним подихом сріблястим
Нас вкривала без вагань
Ген із вечора до рання.

***

Слова із уст летять щосили!
Немає більше в мене сили,
Так серцю волю хочу дати,
Тебе в уста поцілувати.
Та стримую бажання вмить,
І серце знову защемить,
Зігнеться, мов бляшанка з пива,
Вогонь шалений той погасить злива...
І волі більш не бачити душі.

Лиш ти одна це можеш зупинити,
Любов у серці розпалити.

***

Лицеїстами ми радо стали,
Хоч великий вибір мали...
Серед професій всіх обрали,
Одну-єдину серцю милу!

Тепер курсантами хочемо стати,
Щоб країну свою захищати,
У лавах Збройних сил служити,
Заради Батьківщини жити.

Живучи, думати про волю,
Щоб не занепастити свою долю.
Сім'ю, родину захистити,
Щоб їм спокійно було жити.

Ми будемо усіх перемагати,
Хто на Батьківщину стане зазіхати.
Життя свого не шкодувати,
Вкраїну й неньку захищати.

Максим Дацюк

*А дарую Тобі
свої спогади...*

ЛЕЛЕКА

Я хочу побачити тебе уві сні,
Бо зараз ти дуже далеко.
А хто допоможе у цьому мені?
Віддай їй дарунок, лелеко.

Лети і на крилах неси ту любов,
Яку я лелівав для неї.
Не раз я просив: «Передай її знов,
Мандруєш ти небом до неї».

Я знаю, зустріне тебе, пригорне.
Не бійся, вона не образить.
Побачивши, враз ти до неї їди
Красою вона тебе вразить.

***

Я кілька днів хотів тебе впізнати...
Являлася мені щоночі уві сні...
І я не міг тебе не уявляти,
Щоб не забути очі ті ясні.

Скажи, хто ти, прекрасна незнайомко!
Чи зустрічалися з тобою ми колись?
Ти вабиш поглядом до себе, дівчинонько,
Я щось сказати хочу – зупинись.

Якщо зустрінемось колись, я буду вдячний
Чаклунці долі, що знову нас звела.
Впізнаю погляд твій такий прекрасний,
І ми стоятимемо довго край вікна.

ЛИСТ

Устами твоїми пробігла сльоза,
Не знаю, чому зараз плачеш.
Та знаю, не втішить тебе ця гроза.
Повір мені, скоро побачиш.

Зустрінемось знову з тобою будь-де:
В маршрутці чи, може, у парку.
Одна половинка іншу знайде.
На лист хтось із нас клеїть марку.

Листа ти отримала, відчула тепло
У білому вірші моєму.
Ти твориш на світі тільки добро,
Любові будуючи схему.

Напам'ять вивчаєш мої ти вірші,
Вони дещо значать для тебе.
І ось ми зустрілись з тобою в душі,
Відчув я тепло і легкість у себе.

ВЧИТЕЛЮ

Чому так любите ви нас?
Скажіть нам чесно в вічі.
Ми інколи нервуємо так вас –
Простіть, будь ласка, двічі.

Коли йдемо на ваш урок,
В душі спокійно дуже,
А як вкінці луна дзвінок –
І нам це не байдуже.

Ми раді зустрічати вас
Щодня і щогодини.
Та й ви з любов'ю йдете в клас –
Чудові ці хвилини!

Тарас Мервінський

*А дарую Тобі
свої слова...*

СЛОВА

Слова... Чому не можна мовчати?
Слова руйнують відбитки життя...
Слова шепочемо, щоб не кричати,
Слова всі ведуть у забуття...
Слова на вітер кидаємо.
Слова кожен день, кожному мить...
Своє життя на слова витрачаємо,
А потім дивуємось: чому так болить?
Ненавиджу слово «прощати»,
Від нього ще більше проблем.
Не хочу слова називати:
Від них ще більше дилем...
Не хочу казати, не хочу кричати,
Порядком дістали мої монологи.
Я хочу свій мозок від слів заховати,
Відправить далеко всі наші тривоги.
Не називайте мене словами
І допомогу не пропонуйте.
У ваших словах одні лише рани.
Я ще живу, а ви просто існують!

 Ігор Мудрик

*Я дарую Тобі
свою казку...*

ТИ...

Ти – золота!
Не через те, що з металу дорогого.
Ти не проста!
Бо не схожа на інших з оточення свого.
Ти справедлива!
Ти янгол із неба.
Ти норовлива!
Так є, і так треба.
Ти доросла!
Та в душі ще зовсім дитина.
Ти серйозна!
Максимум одну хвилину.
Ти найкраща!
Як не крути.
Із тобою життя прекрасне!
Чарівне усе навкруги!

***

Минає час...біжить невблаганно,
Не залишає можливості вірити...
Я лише раб, що служить старанно,
Надіючись, не знаючи міри...

Ми залежимо від чогось,
Хоча й творимо свою долю самі...
Потрібно жити для когось,
Переступаючи через почуття свої...

Все залежить від нас,
Та через обставини хочеться кричати!

Але знаючи силу фраз,
Інколи хочеться просто мовчати...

ПРОСТО ЛЮБИ...

Почуття, що змінює все навкруги,
Змушуючи серце частіше битись.
Усе немов шепоче: просто люби...
Це як вітер, що ніжністю дихає.

Все її нагадує, все нею чарує,
Не дає забути її ні на мить.
Без неї душа моя просто мандрує,
Мандрує туди, де так не болить!

І що тепер зробиш, така уже доля,
Розбавлена фарбами сірих віків.
Вона лиш нагадує чайку у морі,
Самотню і горду владарку почуттів...

КОХАНІЙ

Твій голос, мов солодка пісня,
Що лине з глибини віків.
Ти чаруєш, як золоте осіннє листя.
Ти недосяжна, мов казка прадавніх часів.

Без перебільшення, Ти – ідеал!
З Тобою важко щось порівняти.
Повір, душею я не кривив,
Ти янгол з небес, що не вміє літати...
Так будь же щаслива, радій життю,
Живи одним днем, як у свято.

Повторюй частіше банальне «ЛЮБЛЮ»
Тому, хто може тебе щиро кохати...

ОМРІЯНА ОСІНЬ

Що таке осінь? Вона різнобарвна...
Для когось це радість, для когось печаль.
З одного боку – насичена, гарна.
А з іншого – розвіяні мрії, на жаль...

Холод осінній, зав'яли вже квіти,
На серці лиш сум і трішки жалю.
Єдина річ, що може зігріти -
Високе, чисте та ніжне «люблю».

Та всупереч всім думкам та надіям
Осінь найкраща пора для усіх.
Для всього свобода: вірі та мріям.
Для кожного з нас не любити – це гріх.

 Володимир Ступницький

*Я дарую Тобі
своє майбутнє...*

ЛЮБЛЮ...

Люблю...

Люблю і не мовчу,
Люблю, кохаю всім скажу...

Люблю – тому й живу.

Люблю...

Люблю я поле те безмежне,
Люблю я ліс густий, сумний,
Люблю я верби прибережні,
Люблю я меду смак п'янкий.

Люблю...

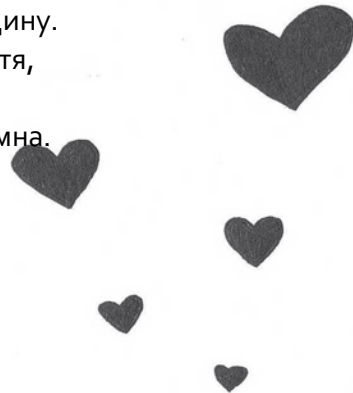
Люблю я річку швидкоплинну,
Люблю хатину край села,
Люблю я пісню солов'їну.
Люблю, й любов ця нині неземна.

Люблю...

Люблю я спів птахів небесний,
Люблю я шум беріз струнких,
Люблю я цвіт садів чудесний,
Люблю пісень людських сумних.

Люблю...

Та більш за все люблю єдину.
Ту, що дала нам всім життя,
Нашу славетну Україну,
Люблю, й любов ця неземна.

 Інеса Липнева

*Я дарую Вам
своє натхнення...))*

ЗАМІСТЬ СПОВІДІ

Ще один день. Він уже повільно заковується десь у безвідь. Втомившись тягне ноги, спираючись на прозору стіну небосхилу. Та він ще йде. Він ніколи не зникає раптово. Мабуть, ввічливий... І навіть там, далеко-далеко, все ще сяє його сонячна усмішка і так грайливо багрянє його закоханий погляд. Закоханий у життя, в мерехтливе світло, у таємничу безмежність. Цей день так любить життя, що покидаючи нас, десь там, у темряві, тихо і гордо плаче, схлипуючи подихом вітру, а ранком залишає тільки тремтячу росу на оксаміті зеленого покривала. Так гаряче, так ніжно, так зворушливо...

Навіть одна думка про такі щирі почуття змушує її серце битися частіше, і солодкий щем прокидається у її душі. Як же хочеться, щоб хтось так само лагідно, відкрито і вірно її кохав... і котяться сльози...

Чому ж вона плаче? А вже просто не вірить у всі казки про щире кохання та ще й з першого погляду. Та ні! Звісно вірить... Просто втікає від цих думок, намагаючись себе у чомусь переконати. Для чого? Так, мабуть, простіше, легше дивитися реальності у вічі, стримуючи свої душевні поривання холодною силою розуму. Але де ж воно оте світле, відкрите, ніжне, щире, вірне, вічне, взаємне почуття? Де те, що люди називають коханням? Чи то просто заблукало невідомо де... чи ховається від неї з прихованою усмішкою?...

Агов!!! Відгукнись! Їй набридло чекати, їй боляче бути самотньою. Самотності їй відверто забагато...

Усі друзі звикли бачити її усміхненою, радісною, безтурботною, такою, що живе емоціями оптимістично й натхненно, що черпає енергію з промінчиків сонця, з найтихішого подиху, найвитонченішого поруху чи непомітного погляду. Вона й сама завжди намагається дарувати їм натхнення, залишати у їхніх серцях частинку

себе сонячної, квітучої, небесної. Ні, звісно це не маска! Вона цим живе, вона це відчуває, цим дихає. Вона любить дарувати світові щось приємне. І нехай, що багато чого вона не може, та просто посміхається і світ стає яскравішим!

А ще усі знають, що вона вміє слухати. Так просто, так легко, і слова плывуть самі і серце радіє, що без вагань відкриває всі сторони своїх накопичених переживань. І вона щаслива, що може бути такою. Ніхто ж не бачить, як плаче уночі та, що легкою ходою крокує по життю, віддаючи навколишнім частинку свого усміхненого серця.

Усі звикли думати, що у неї все легко, повітряно, що вона обраниця долі, яка леліє, купаючи в океані успіху, любові та щастя. І нехай думають, якщо так хочуть. Тільки щоб не заздрили. Бо відверто, немає причини заздрити. Не така вже зоряна її дорога...

Інколи їй стає обтяжливим цей реальний світ, вона хоче закритися від нього на тисячу замків і шукати спокій у глибині своєї душі. І знову до болю знайома самотність... А їй так хочеться хоч на мить стати слабкою і беззахисною, схилитись на чиесь міцне плече, заглянути у глибину коханих очей, торкнутися оксамиту пурпурової усмішки і відчутти смак найніжнішого поцілунку.

Вона не чекає принца на білому коні, який співав би романси і лазив би у вікна з розкішними трояндами... Нехай ходить пішки, хай приносить їй чарівні польові квіти, хай не пише симфоній, а просто кохає її, кружляє в надійних обіймах і танцює, романтично і пристрасно...

Де ж той милий, єдиний, чарівний, що трепетно кохає сяйво її очей? Вона ж чекає на нього...

ПУРПУРОВА МОЛОДІСТЬ

Заходить сонце... Втікають у невідомість його останні промінчики, ледь торкаючись землі. Червоне полум'я небачим не відрізняється від завжди оповитих пахощами троянд у саду. Воно плаче... Плачуть і троянди, вмиваючи свої оксамитові пелюстки перлами вечірньої роси.

Бабуся, як і напевно кожна людина у її віці, полюбляє сидіти на лавочці біля будинку і згадувати свою молодість, розповідаючи нам чи то казки, чи то правду про дитинство, школу, перше кохання.

... Це було давно. Останнє моє побачення із таким ніжним, замріяним, щирим коханим. Я вже чекала Остапа біля річки. Дивно, він ніколи не мав звички запізнюватись. І ось почувся його голос. Він чомусь звучав збентежено, ніби перелякано, але рішуче, впевнено. Я обернулася – і побачила... у сусідів пурпуровим вогнем зайнялася клуня.

Батьків немає вдома, і троє маленьких діточок граються там. Остап, кинувши мені букет надзвичайно красивих і дорогих на той час червоних троянд, сказавши лише гірке «прощавай» побіг їх рятувати... Дітки вижили, здорові, усміхнені, навіть не встигли злякатися, а от Остап, на жаль, ні... Тяжко...

На бабусиних очах завжди з'являються сльози, коли вона розповідає цю історію. І вже немає сумніву, що це чергова вигадка, казка.

Для бабусі червоний колір – це колір смутку. Але в тяжкі хвилини червоні, усміхнені, омиті росою троянди, допомагають забути про всі невдачі, болі, розчарування і завжди залишаються вогником щастя.

ОДНОГРУПНИКАМ

У кожного із нас своя дорога,
Свій шлях широкий і своя зоря,
Своє кохання і свої тривоги,
Своє майбутнє і своє ім'я.
Ось перед нами двері в майбуття.
Із випускного – в зоряний політ, -
Ще один наступний крок життя.
І наша юність піснею дзвенить.
Об'єднали нас навек роки навчання,
Пари, дамба, Моцарта дзвінок.
Ось прийшла уже пора прощання,
Сьогодні відміряємо ми крок
На шляху очікувань і мрій,
Задумів здійснених і бажань,
На стежині злетів і падінь,
Задоволень і розчарувань.
Побажати хочеться чимало:
Вірте в себе, щоб там не казали.
Бережіть в душі ясні світанки
Й полюбіть ванільне небо ранку.
Впевнено ступайте у майбутнє,
З усмішкою зустрічайте щастя!
Й не відвернеться від вас фортуна,
Й все задумане здійснити вдасться!

Зміст

Юлія Харчук.....	4
Олександр Харчук.....	11
Леся Дзюбчук.....	15
Ірина Кондратюк.....	20
Іванна Лопаська.....	24
Віра Підлиська.....	32
Катерина Макогончук.....	37
Руслан Касьяненко.....	40
Оксана Макаренко.....	47
Тетяна Харитонюк.....	51
Марія Шнайдер.....	56
Сергій Віннічук.....	64
Максим Дацюк.....	68
Тарас Мервінський.....	72
Ігор Мудрик.....	74
Володимир Ступницький.....	78
Інеса Липнева.....	80

СВЯТО У ПОДАРУНОК

Збірка поезій

Економічний факультет

Головний редактор **Ігор Пасічник**

Відповідальний за випуск **Інна Васильчик, Юлія Харчук**

Ілюстрації **Василини Супрунюк, Юлі Цимбалюк**

Технічний редактор **Роман Свиначук**

Комп'ютерна верстка **Катерини Олексійчук**

Художнє оформлення обкладинки **Катерини Олексійчук**

Формат 42х30/4.

Папір офсетний. Друк різнографія.

Ум. друк. арк. 9,25. Гарнітура "Corbel"

Наклад 200 прим.

Видавець СПД Свиначук Р.В.

Свідоцтво РВ №27 від 29 липня 2004 року

пр. Незалежності, 151, м. Острог,

Рівненська обл., 35800, тел. 8 (067) 771-28-70